

ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΥ ΤΟΥΡΚΕΨΕ

Ο ΣΟΥΚΙΟΥΡΜΠΗΣ

Η επανάστασις των Μανιατών. Η μάχη του Άλμουρου και τα θύματά της. Πώς σώθηκαν μόνο δυο Μαυρομιχάλοι. Ο μικρός Γιώργης Μαυρομιχάλης και ο πατέρας του Άλμουρου... Ένα συγχινητικό μνημόσυνο στη Μάνη. Ένας... Ένας... Ένας...

Μάνη πολύ πριν από την επανάσταση, βοσκοτόπι... Άλμουρο της Μάνης. Στη μάχη αυτή βίαια οι Μανιάτες σκοτώθηκαν... Ο μικρός Γιώργης ήταν τόσο όμορφος, ώστε γρήγορα έγινε το αντικείμενο της λατρείας των συγγενών...

Ο Σουκιούρμης

Λίγα χρόνια, μετά την τελετή αυτή, ο Πέτρος Μαυρομιχάλης πέθανε... Χρόνια πολλά πέρασαν από τότε... Ένα ωραίο πρωί του 1814, ο Πέτρος Μαυρομιχάλης, καθώς καθόταν στο παράθυρο του πύργου του, είδε μια μικρή Τουρκικού στόλου να μπαίνει μέσα στο λιμάνι...

Χρόνια πολλά πέρασαν από τότε... Ένα ωραίο πρωί του 1814, ο Πέτρος Μαυρομιχάλης... Μόλις ο στόλος άγκυροβόλησε, ο Πέτρος Μαυρομιχάλης ανέβηκε... Τά πάντα ήταν έτοιμα πελά για την αναχώρησή του Τουρκικού στόλου... Ένας... Ένας... Ένας...

τελείο του, αποθιβαζόταν στην απέναντι του πύργου αυτή, όπου τον υποδέχτηκαν ο Πέτρος Μαυρομιχάλης και οι συγγενείς του... Ο Σουκιούρμης προχώρησε μετροστά. Και τότε, βίαια τον αποβίβισαν...

Τέλος, βίαια από λίγα λεπτά, η συνοδεία έφτασε στη μεγάλη σάλα του πύργου... Ο Σουκιούρμης, βλέποντας τη γυναίκα εκείνη με το γλυκό και αίσθητο πρόσωπο... Ο Σουκιούρμης άμισος πλήρησε κατάζαλιμος και, γονατίζοντας μπρός στη Μαυρομιχάλα, πήρε το ισχύρο γεροντικό χέρι της... Φύγε από μπρός μου, Τουρκάλα! Ξαναείστε ή Μαυρομιχάλα, Ξαφνιασμένη από την παράδοξη αυτή στήσι του ναυάρχου... Τότε ο Σουκιούρμης καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, της φώναξε με φωνή κομμένη που την έπαιναν οι λυγμοί του:—Δέν με γνωρίζεις;... Δέν με γνωρίζεις;... Δέν με θυμάσαι;... Καί φρονώντας το χέρι της στα χείλη του άρχισε να το φιλή με πάθος και παραφορά και να το βρέξη με τα δάκρυά του, ενώ τού κάκου η γρηνή προσελπίσσε να το τραβήξη, λέγοντάς του:—Πουός είσαι; Δέν σε ξέρω! όχι!...—Είμαι το παιδί σου!... Είμαι ο γιός σου!... Είμαι ο Γιώργης σου! φωνάζει τότε, σαν τρολλός, ο Τούρκος ναύαρχος... Η Μαυρομιχάλα τον κίταζε για μια στιγμή προσεχτικά και έπειτα τραβήξε με βία το χέρι της από το δικό του και το έλευθερώσε...—Το παιδί μου; Ο Γιώργης μου; είτε διατάοντας ακόμα, σαν να ρωτούσε τα μητόριά της σπάλλα. Και άμισως, στρέφοντας προς τον Σουκιούρμης, επρόσθεσε:—Όχι!... Όχι!... Δέν σε ξέρω έσένα για παιδί μου!... Δέν θέλω να σε ξέρω για παιδί μου!... Φύγε, Φύγε! Τουρκάλα!...—Μάνα!... Μάνα!... Φωνάζει συντετριμμένος ο Σουκιούρμης...—Μή με λές μάνα, Τουρκάλα! τού απάντησε άγρια η Μανιάτισσα, Άφου γίνηκες Τούρκος, δέν είσαι παιδί μου!... Φύγε! Φύγε από μπρός μου!... Ο Σουκιούρμης πέφτει τόσα, κλαίοντας και απαράζοντας στα πόδια της και, φιλώντας τα άδικα, της απάντησε:—Συχώρησέ με, συχώρησέ με, μανούλα μου! Είμαι παιδί σου!... Είμαι ο Γιώργης σου!... Τι φταίω ό δυστυχισμένός αν τουρκέψα... Η μουν πολύ μικρός ήταν με πήραν οι Τούρκοι στον Άλμουρο!...—Κάλλιο να πέθαινες, έφημη, παρά που έλ-

